

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.654/2014/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Czap Ágota ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) I. r. és a felperes neve (felperes címe) II. r. felpereseknek-, a Miskolci 2. számú Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Temesi Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2012. március 28. napján kelt, - a 2014. július 12. napján jogerőre emelkedett 54. számú kiegészítő ítélettel - kiegészített 13.G.40.029/2011/25. számú ítélete ellen, a II. r. felperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. április 14. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a II. r. felperes által az alperesnek megfizetendő elsőfokú perköltség összegét 152 400 (Egyszázötvenkettőezer-négyszáz) Ft-ra leszállítja, a II. r. felperes által az államnak megfizetendő, feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét 630 000 (Hatszázharmincezer) Ft-ra felemeli, az alperes által az államnak megfizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 270 000 (Kettőszázhetvenezer) Ft-ra leszállítja.

Az ítélet fellebbezett rendelkezéseit ezt meghaladóan helybenhagyja.

Kötelezi a II. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6350 (Hatezerháromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. r. felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatóóság külön felhívására - 21 500 (Huszonegyezer-ötszáz) Ft, az alperest pedig, hogy ugyanilyen módon fizessen meg az államnak 1900 (Egyezerkilencszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A 2008. november 11. napján benyújtott keresetlevél alapján indult perben 2012. március 28. napján meghozott ítéletében az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon

belül fizessen meg a II. r. felperes részére 5 512 083 Ft-ot, valamint ezen összeg után 2012. március 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és kötelezte a II. r. felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 175 260 Ft perköltséget, az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására - 567 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet tényállásában rögzítette, hogy az egyszemélyes Kft-ként létesített II. r. felperes tagjaként az alperes a Kft-ben 100 %-os üzletrésszel rendelkezett, amelyet a 2003. november 11. napján megkötött adásvételi szerződéssel tőle az I. r. felperes 3 000 000 Ft vételárért megvásárolt.

Az adásvételi szerződésben - annak kölcsönös megállapítás mellett, hogy az adásvétel időpontjáig az eladó helyett 2 549 174 Ft szállítói tartozást, valamint a „fennálló tagi kölcsönből” 46 250 000 Ft-ot már megfizetett - a vevő (az I. r. felperes) a vételár megfizetésén felül a II. r. felperes összesen 43 637 000 Ft hiteleinek, az alperes, mint tulajdonos részére 48 410 000 Ft tagi kölcsön, továbbá a mérlegben szereplő 337 252 Ft szállítói tartozás megfizetését is vállalta.

A szerződésben a felek kölcsönösen megállapították, hogy a 6., 7. és 8. pontban részletezettek szerint a II. r. felperesnek, illetve annak „jelenlegi tulajdonosának” az I. r. felperesnek az alperes „előző tulajdonos és ügyvezető felé a mai napon 15 716 310 Ft összegű követelése áll fenn”, amit csökkenthet az a 2 160 000 Ft, ami ki nem fizetett tagi kölcsönként még neki járhat.

Az adásvételi szerződést aláíró felek megállapodtak abban is, hogy a II. r. felperes 2003. szeptember 30-ai fordulónappal elkészített mérlege alapján külön szerződésben elszámolnak egymással.

A perbeli jogvita tárgyát ez az elszámolás képezte, nevezetesen az, hogy annak keretében az I. r. és a II. r. felperések igényt tartottak az alperessel szemben a II. r. felperesi társaság ügyvezetési feladatainak ellátása során tanúsított jogellenes magatartásaival (mulasztásával) a társaságnak okozott (a keresetlevélben részletezettek szerinti) összesen 15 716 310 Ft összegű kár megtérítésére, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján.

Ebbe beszámítva a II. r. felperesnek az alperessel szemben a 2013. november 11. napján kötött adásvételi szerződésben vállalt kötelezettsége alapján fennálló, az ott megállapított 2003. november 21. napjáig nem teljesített 2 160 000 Ft tagi kölcsönt, a felperesek a 2008. november 11. napján benyújtott keresetükben eredetileg az alperest a két összeg különbözete, 13 556 310 Ft és annak a 2008. november 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamata javukra, mint egyetemleges jogosultak javára történő megfizetésére kérték kötelezni.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Vitatta, hogy a II. r. felperes ügyvezetőjeként a keresetlevélben hivatkozott esetekben a kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes, felróható magatartást tanúsított volna, vagy mulasztást követett volna el.

A 2012. február 29. napján benyújtott beadványában beszámítási kifogást is előterjesztett a II. r. felperes keresetével szemben, amelynek összegét a 2012. március 14-én megtartott tárgyaláson akként pontosította, hogy 2 160 000 Ft tagi kölcsönre és ezen összeg után a

2003. december 11. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamat megfizetésére tart igényt a II. r. felperessel szemben.

A II. r. felperes a tartozás tőkeösszegét elismerte, és nem vitatta azt sem, hogy annak megfizetésére az adásvételi szerződésben hivatkozott elszámolás keretében kötelezettséget vállalt.

Az alperes követelését ugyanakkor megalapozatlannak tartotta arra hivatkozással, miszerint e tartozást azért nem tudta megfizetni, mert az alperes nem tárta fel az I.r. felperes előtt a II. r. felperesi társaság valós vagyoni helyzetét, így - a perrel érintett adó- és illetéküggyel is oki összefüggésben - számos olyan fizetési kötelezettséget kellett teljesítenie, amelyek megakadályozták a tagi kölcsöntartozás rendezését.

Az elsőfokú bíróság a 2012. március 14. napján kelt és ugyanekkor jogerőre emelkedett 24. sorszámú végzésével a pert az I. r. felperesnek az alperessel szemben előterjesztett keresete tekintetében megszüntette, mert az I. r. felperes a keresetétől elállt.

A II. r. felperes a keresetét - többszöri módosítását követően - véglegesen az alperesnek 14 860 980 Ft kártérítés és ezen összeg után a 2008. november 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kötelezése iránt tartotta fenn.

Az ítélete indokolásában részletesen kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a II. r. felperessel szemben az alperes kártérítési felelősségét egyrészt az adóhatóság jogerős határozata alapján (a F. Bt. és a Sz. Bt. beszállítók számláinak kellő körültekintés nélküli befogadása miatt) a II. r. felperes által jogtalan áfa visszaigénylés következményeként keletkezett 3 221 960 Ft összegű kára, másrészt az Itv. 23/A. § (1) bekezdésében írt módon és határidőben történő nyilatkozattétel elmulasztásának következményeként felmerült 4 126 200 Ft összegű kára megtérítésére vonatkozóan találta megállapíthatónak. Ezzel indokolva a II. r. felperes módosított keresetét 7 348 160 Ft tőkeösszeg és annak a keresetindítás napjától, azaz 2008. november 11. napjától kezdődően az ítélethozatal időpontjáig terjedő időre járó késedelmi kamataként 1 703 350 Ft, mindösszesen 9 051 526 Ft tekintetében ítélte megalapozottnak, ezt meghaladó részében megalapozatlanság miatt elutasítva azt.

A II. r. felperes elismerésére tekintettel megállapította, hogy a II. r. felperesnek az alperessel szemben tagi kölcsönből eredően 2 160 000 Ft összegű tőke, és azután a 2003. november 11-től 2012. február 29-éig terjedő időszakra járó (az ítéletben közölt részletes számítás szerint megállapított) 1 379 442 Ft összegű késedelmi kamat, mindösszesen 3 539 442 Ft tartozása van, amelynek beszámításával az alperes fizetési kötelezettsége ezen összeg erejéig megszűnt. Ezt figyelembe véve kötelezte az alperest (9 051 525 Ft - 3 539 442 Ft) 5 512 083 Ft és ezen összeg után a 2012. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamat megfizetésére, elutasítva a II. r. felperes keresetét az ezt meghaladó részében.

A perköltség és az eljárási illeték viselésére kötelező ítélet rendelkezést az elsőfokú bíróság lényegében a következőkkel indokolta:

A II. r. felperes által az eljárás során előterjesztett legmagasabb összegű, 20 663 786 Ft tőkekövetelést a pertárgyértékének tekintve megállapította, hogy a II. r. felperes 27 %-

ban lett pernyertes, ezt meghaladóan (63 %-ban) pervesztessé vált. Az illetékfeljegyzési joga folytán a II. r. felperes által le nem rótt 900 000 Ft eljárási illetékből ezért a II. r. felperest a pervesztességével arányosan 567 000 Ft, míg az alperest 333 000 Ft megfizetésére kötelezte a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Perköltségként a felek jogi képviselőjének munkadíját - mindkét fél esetében - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a 3. § (2) bekezdés b.) pontjában írt összegnél alacsonyabb mértékben, egyaránt (300 000 Ft + áfa) 381 000 Ft-ban határozta meg. Ennek a 27 %-os pernyertességével arányos része, 102 870 Ft megtérítésére tarthatott igényt a II. r. felperes, a 63 %-nak megfelelő, 278 130 Ft megfizetésére pedig az alperes. E két összeg egybeszámítását követően a különbözet, 175 260 Ft megfizetésére kötelezte a II. r. felperest az alperes javára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. r. felperes nyújtott be fellebbezést, az alperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes csatlakozó fellebbezését az ítéltábla a 2014. március 22. napján jogerőre emelkedett Gf.III.30.052/2014/4. számú végzésével hivatalból elutasította.

A II. r. felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, az általa fizetendő perköltség mérséklését, a pernyertesség-pervesztesség arányának megváltoztatását, és az elsőfokú bíróság által megállapított alperest terhelő tőketartozás után a kereseti kérelem szerinti időponttól számítandó késedelmi kamat megfizetésére kötelezését és az alperesnek a másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

A II. r. felperes fellebbezésének tartalma alapján az ítéltábla az ügy iratait visszaküldte az elsőfokú bíróságnak az ítélete kijavításának, vagy kiegészítésének megfontolására, a másodfokú tárgyalást pedig erre tekintettel felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság 2014. május 19-én, 54. sorszámon kiegészítő ítéletet hozott, amelyben az alperest a II. r. felperes javára további 604 346 Ft és ennek kamatai megfizetésére kötelezte. A kiegészítő ítélet 2014. július 12-én jogerőre emelkedett.

A továbbfolytatott másodfokú eljárásban a II. r. felperes a fellebbezését akként tartotta fenn, hogy az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének részbeni megváltoztatásával kérte az alperes javára elsőfokú perköltség fizetésére kötelezésének mellőzését és annak kimondását, hogy mindegyik fél viseli a saját elsőfokú perköltségét, továbbá az általa az állam javára megfizetendő, feljegyzett kereseti illeték összegének 450 000 Ft-ra leszállítását, és ezzel együtt az alperes által az államnak megfizetendő illeték ugyanilyen összegre történő felemelését.

Módosított fellebbezésének fenntartott indoka szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a pernyertessége, pervesztessége arányát, és ebből adódóan tévesen kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére, az állam részére pedig 567 000 Ft összegű feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

Fellebbezési érvelésének lényege szerint felperesek a közösen benyújtott keresetükben eredetileg „egyetemlegesen” érvényesítették 13 556 310 Ft összegű kárigényüket az

alperessel szemben. Az elsőfokú ítélet indokolásában felemlített 2011. szeptember 9-én benyújtott közös beadványukban a felperesek - az elsőfokú bíróság korábbi felhívásának megfelelően - jogcímenként részletezve valóban mindösszesen 20 663 786 Ft-ot jelöltek meg tőkekövetelésükként, de a beadványból könnyen megállapítható, hogy a jogtalan áfa - visszaigénylés kapcsán megjelölt összesen 16 407 960 Ft összeg a felperesek megduplázott követelése volt, ami felperesenként valójában 8 886 960 Ft összegű volt. Az I. r. felperes elállása folytán azonban az ő kereseti követelése vonatkozásában a per megszűnt, ezáltal az elsőfokú bíróságnak a II. r. felperes 8 886 960 Ft + 5 974 020 Ft, összesen 14 860 980 Ft tőke és annak kamatai megfizetése iránti kereseti követelése tekintetében kellett ítéleti döntést hoznia, mert az összes többi követelés vonatkozásában - amely az I. r. felperes követelése volt - a per megszűnt.

Mindezekből következően a perköltség és illeték fizetési kötelezettség megállapítása szempontjából figyelembe vehető helyes, tényleges pertárgyérték, az elsőfokú bíróság által megállapított összeggel szemben 14 978 160 Ft volt.

Amiatt, hogy az alperes a II. r. felperes 14 978 160 Ft összegű kereseti követelésével szembeni, 2 160 000 Ft megfizetése iránti ellenkövetelését beszámítási kifogásként csak 2012. március 28-án, az újból megnyitott tárgyaláson terjesztette elő, az elsőfokú bíróság csak ezzel az összeggel (és legfeljebb ettől az időponttól számított kamataival) csökkenthette volna a II. r. felperesnek az alperessel szemben fennálló jogos követelését.

Így a nem vitatottan megalapozott (számítása szerint helyes összegben) 9 655 871 Ft tőke és kamat követelését ezzel az összeggel csökkentve a pernyertessége 7 495 871 Ft-ban állapítható meg, ami 50,4 %-os, kerekítve 50 %-os pernyertesség, és ugyanilyen mértékű pervesztesség.

Ennek a pernyertesség-pervesztesség aránynak megfelelően kell megállapítani a felek egymással szembeni perköltség viselési, és az állam javára teljesítendő illeték fizetési kötelezettségét.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a II. r. felperes fellebbezésének elutasítását kérte.

A II. r. felperes a véglegesen fenntartott fellebbezésében kizárólag az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség összegét sérelmezte, azonban tárgyalás tartását kérte. Ezért az ítéletábra a fellebbezést a - Pp. 256/A. § (1) bekezdésében írt feltétel hiányában - tárgyaláson bírálta el, amelynek során az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét - a Pp. 253. § (3) szerint - kizárólag a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, fellebbezés hiányában nem érintette annak a perköltség és illeték viseléséről rendelkező részén kívüli rendelkezéseit.

Az ítéletábra a fellebbezést kis mértékben, az alábbiak szerint találta alaposnak.

A II. r. felperes fellebbezési okfejtéseivel szemben az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási jogszabályt a perben megfizetendő eljárási illeték, valamint a perköltségként figyelembe vehető ügyvédi munkadíj összegének alapjául szolgáló pertárgyérték meghatározásakor.

A pertárgyérték meghatározásának fő szabálya, a Pp. 24. §-a (1) bekezdése szerint: pénzkövetelés esetében a pertárgy értéke azonos a követelt összeggel. A pertárgy értéke

meghatározása szempontjából tehát - figyelemmel a Pp. 3. § (2) bekezdésének arra a rendelkezésére, miszerint a bíróság a fél által előterjesztett kérelmekhez (ha törvény eltérően nem rendelkezik) kötve van - a felperes követelése az irányadó.

A felterjesztett iratokból megállapíthatóan a 2011. április 11-én megtartott tárgyaláson bemutatott, a G.40.029/2011/6. számú tárgyalási jegyzőkönyvhöz F/1. alatt csatolt, M.-on, 2011. március 30-án keltezett, és a felperesek cégszerű aláírásával ellátott ügyvédi meghatalmazás alapján az I. r. és II. r. felperest ettől az időponttól ügyvéd képviselte.

Az I. és II. r. felperesek perbeli jogi képviselője, a 2011. szeptember 9-én benyújtott, G.40.029/2011/12. szám alatti beadványában határozott nyilatkozatot tett arra, miszerint a felperesi követelés mindösszesen 22 823 786 Ft, és figyelemmel a korábban elismert, 2 160 000 Ft összegű tagi kölcsön jogcímén fennálló alperesi beszámítási igényre, a C. Kft felperes követelése az alperessel szemben kártérítés illetőleg elszámolás jogcímén mindösszesen 20 663 786 Ft.

Az elsőfokú bíróság a jogi képviselő nyilatkozata alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperesek a keresetüket 20 663 786 Ft tőkeösszegre felemelték, és erre tekintettel jogszabálysértés nélkül - a Pp. 24. § (1) bekezdésének megfelelően - állapította meg ezzel azonos összegben a pertárgy értékét is az ítélete indokolásában.

Az ítéletábra nem fogadta el a II. r. felperesnek azt a fellebbezési érvelését, miszerint az I. r. felperes elállása folytán a pernek a vonatkozásában történő megszüntetésével az csupán a II. r. felperes által állított 14 860 980 Ft kereseti követelés tekintetében folytatódott. A 2011. szeptember 9-én benyújtott beadványban ugyanis a jogi képviselő határozott bejelentést tett arra, miszerint: „valamennyi felperesi követelést a C. Kft. tarja fenn, kérjük a I. r. felperes perből való elbocsátását.”

Ehhez képest helyes a jelen perben megfizetendő eljárási illeték összegét 900 000 Ft-ban megállapító elsőfokú döntés.

Az elsőfokú bíróság a per fő tárgya tekintetében hozott - és fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett döntésében - az ítélet kiegészítését megelőzően - az alperest a felperes javára 5 512 083 Ft tőke megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. E döntés értelmében a II. r. felperes csupán az utóbbi összegben lett pernyertes, míg az alperes (20 663 786 - 5 512 083) 15 151 703 Ft követelés tekintetében pervesztessé vált. Ebből kifolyólag helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a perköltségviselésnek a Pp. 81. § (1) bekezdésben írt szabályát.

Minden alapot nélkülöz ugyanakkor a II. r. felperesnek a Pp. 81. § (2) bekezdése jelen perben való alkalmazhatóságára vonatkozó fellebbezési érvelése.

Észlelte az ítéletábra, hogy amíg a II. r. felperes pernyertességének arányát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg 27 %-ban - nyilvánvalóan számítási hiba következtében - tévesen határozta meg az alperes pernyertességét 63 %-ban, mert az a II. r. felperes pervesztességével azonosan, helyesen 73 % volt. Ebből adódóan nyilvánvalóan számítási hibát vétett az elsőfokú bíróság az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegszerű megállapításánál is. E számítási hibának azonban a II. r. felperes fellebbezésének elbírálására nem volt érdemi kihatása.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság utólagosan meghozott jogerős kiegészítő ítélete alapján az elsőfokú bíróság által eredetileg megállapított pernyertesség-pervesztesség arány is megváltozott.

A jogerős, kiegészített döntés alapján ugyanis a II. r. felperes az 5 512 083 Ft + 604 346 Ft összegével megegyező 6 116 429 Ft tőkekövetelés tekintetében lett pernyertes, és csupán (20 663 786 - 6 116 423) 14 547 363 Ft követelést illetően vált pervesztessé, ami - a II. r. felperesre hátrányos - 30-70 %-os pernyertességi-pervesztességi arány.

Az elsőfokú bíróság a perköltségként figyelembe vehető ügyvédi munkadíj összegét - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazásával - mindkét fél vonatkozásában egyformán 300 000 Ft + áfa, vagyis 381 000 Ft mérsékelt összegben állapította meg, amely döntése ellen az alperes nem fellebbezett.

A II. r. felperes ennek az összegnek - a megváltozott pernyertesség/pervesztesség arányok szerinti - 70 %-át, azaz 266 700 Ft-ot lenne köteles az alperesnek perköltségként megfizetni, míg a 30 %-át, vagyis 114 300 Ft-ot az alperesnek kellene a részére megtéríteni. A két összeg különbözete 152 400 Ft, amelynek perköltségként történő megfizetésére, alperes javára, a II. r. felperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezhető.

A Pp. 253. § (3) bekezdésének második mondata akként rendelkezik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. E rendelkezésből következően az ítéletábra, alperesi fellebbezés hiányában, és a II. r. felperes fellebbezési kérelme ellenében is köteles volt a felek által az államnak megtérítendő le nem rótt illeték összegét a megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően megváltoztatni.

Mindezek alapján az ítéletábra, az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének fellebbezett, a perköltségre és illetékre vonatkozó rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) és 253. § (3) szerint részben megváltoztatta, és a II. r. felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 152 400 Ft-ra leszállította, míg a az államnak a II. r. felperes által megfizetendő, le nem rótt kereseti illeték összegét 630 000 Ft-ra felemelte, ugyanakkor az alperes által fizetendő illeték összegét 270 000 Ft-ra leszállította.

A II. r. felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet perköltség- és illeték fizetésre kötelező rendelkezése (175 260+152 400) összesen 292 260 Ft-tal történő megváltoztatására (leszállítására) irányult, ugyanakkor csak (175 260-152 400) 22 860 Ft tekintetében volt sikeres, 269 400 Ft vonatkozásában eredménytelen maradt. Ennek megfelelően a másodfokú eljárásban a II. r. felperes 8 %-ban tekinthető pernyertesnek és 92 %-ban pervesztésnek.

Ebből adódóan az ítéletábra - a Pp. 239. §-ának utaló szabálya folytán alkalmazott - Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a túlnyomórészt pervesztés II. r. felperest kötelezte az alperes javára, az ügyvédi munkadíjból keletkezett másodfokú perköltsége megfizetésére, amelynek összegét - az alperes tiszta pernyertességének összegét (269 400-22 860) 246 540 Ft-ot alapul véve a „Bírószági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló

32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint, de a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével felmerült jogászi munka mennyiségére és minőségére, valamint arra tekintettel, hogy az alperes jogi képviselője a másodfokú tárgyalásokon nem vett részt a (6) bekezdés alkalmazásával - 5000 Ft + 27 % áfa, 6350 Ft-ban állapította meg.

A II. r. felperes a 292 260 Ft fellebbezési pertárgyérték alapján „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti 23 400 Ft fellebbezési illetéket, az illetékfeljegyzési joga folytán a fellebbezésén nem fizette meg: Ezért az ítélet tábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1), (3) bekezdése alapján, a másodfokú pernyertesség-pervesztesség aránya szerint, a II. r. felperest 21 500 Ft, az alperest pedig 1900 Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

Debrecen, 2015. április hó 14. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó